

etæt i sin Wijsdom skulde befale Vaccinationen indført som en Evang. Nu ville De dog lægge Mærke til, mine Herrer! at det er yderst paafaldende, at den daværende Vaccinationscommission, som synes at have været meget begejstret for Sagens Fremme, og som erkjendte, at Vaccinen var et usejlbart Middel til at forebygge Kopperpidemien, alligevel hvert Aar i sin Betænkning fraraadede Hans Majestæt at paalægge Nationen det som en Evang. (Hør!) Nu vil man finde, at Sagen staaer ganske anderledes. Den nærværende lægefyndige Autoritet erklærer selv, at Vaccinen ikke er et saadant Beskyttelsesmiddel, at den ikke kan sikke imod de naturlige Kopper, men i det bedste Tilfælde kun kan formilde Sygdommen, og alligevel vil man holde paa, at, uagtet denne gjentagne Erklæring fra sagkyndige Læger, skal Lovens Evang lige fuldt hvile paa Alle her i Landet. Dette forekommer mig at være en besynderlig Forandring af Begrebet om Frihed, og det netop i en Tid som denne, hvor man hører idelige Lovtaler over vor nuværende Folkefrihed. Naar enkelte af den ærede Forsamlings Medlemmer have berådt sig paa Opinionen i deres Egne, at denne ikke skulde bestaae at være imod Vaccinationen som Evang, da anseer jeg det for min Pligt, som Medlem af Thinget, at erklære, at jeg meget ofte har hørt en modsat Opinion, idet jeg har hørt mange Forældre, navnlig Mødre, beklage sig over, at de skulde lade deres Børn vaccinere, da det var deres fulde Overbeviisning, at denne Operation fremkaldte megen Sygelighed og mange farlige Tilfælde for Børnene.

Orsted: Med Hensyn til, hvad den ærede Taler, som nys satte sig, anførte, maa jeg bemærke, at Vaccinationscommissionen existerede omtrent 10 Aar, førend Forpligtelsen til Vaccinationen blev indført, og det var den samme Commission, der i en lang Række af Aar endnu ikke fandt Anledning til at foreslaae en saadan Evangsløv, der paalagde Vaccinationen som en Forpligtelse, som siden efter, da der havde flere Erfaringer, og Overbeviisning-

gen var blevet stærkere, androg derpaa; det var just fra den samme Commission, at Impulsen udgik til den Lov, som udkom 1810, og det var i en lang Række af Aar denne Commission, som ogsaa fremdeles vedblev at sørge for de almindelige Foranstaltninger, der angik Vaccinationen, indtil omsider Sagen blev sat paa det Punkt, at det gik ind under Sundhedscollegiet. Det var altsaa de samme Læger, der vare i Commissionen fra dens første Begyndelse, som siden gik over til den Mening, at nu var Tiden kommen, da Forpligtelse til Vaccination kunde indføres. Jeg erindrere deriblandt vor fortræffelige Callisen som den Mand, der lige fra Sagens Begyndelse havde taget sig meget af den. Det var vist en overmaade sindig og fornuftig Mand, som derfor vist ikke skred til at gjøre et saadant Forslag om Vaccinationen til Forpligtelse, førend man havde erhvervet yderligere Erfaring om dette Middels Værd, og jeg troer just, at det, at man er gaaet langsomt frem, og at man har tvivlet, førend man er kommen til et Resultat, snarere taler for Lovgivningen end derimod. Det er ogsaa en meget ubillig Bemærkning, der ofte er bleven gjentaget imod Sundhedscollegiet, men som ogsaa kunde anvendes imod den oprindelige Vaccinationscommission, at man i lang Tid har antaget Vaccinationen for at være ubetinget beskyttende, og dog siden har erkjendt, at den ikke var det. Det er dog virkelig Noget, som man i alle Forhold maa være underkastet, at Erfaringen viser, at de Sætninger, man forhen har antaget for ubetingede, have deres Betingelse. Forresten skulde jeg næsten ikke troe, at vedkommende Læger, naar de i ældre Tid have talt om, ligesom udtalte, at Vaccinationen beskyttede imod Sygdommen, have meent dette i ganske absolut Betydning; men de have udtrykt sig om den Gjenstand, som de vare indtagne for, og som de troede høist gavnlig, med en Styrke, som gjorde, at de ikke optog den Indskrænkning i deres Sætninger, som de ifølge de almindelige mennekelige Forhold vistnok ikke negtede, at de kunde være underkastede.